

Ite missa est – küldetésünk van

11. tábla

„A ti világosságotok is világítson az embereknek, hogy jótetteiteket látva dicsőítsék mennyei Atyátokat.” (Mt 5,16)

„A keresztények élete az egyetlen Biblia, amit még olvasnak az emberek.”¹ A keresztény családok arra hivatottak, hogy tanúságtételükkel Isten szeretetéről beszéljenek, ébresszék az Isten utáni vágyat, és mutassák meg az evangélium és az általa javasolt életstílus szépségét. Amikor a házasságok nagy része válással véget ér, erős a tudatosan vállalt szingli életmód divatja, vagy akár egy háziállattal való együttélést is családnak neveznek, a világunknak különösen most „erőtlen család-injekcióra” van szüksége².

Az eucharisztikus Jézussal találkozni öröm, és „a jó mindig közölni akarja önmagát. Az igazság és a szépség minden hiteles megtapasztalása ki akar áradni, és minden mély szabadulást átélő személy érzékenyebbé válik mások szükségletei iránt.”³ A feltámadt Jézus elküldte a tanítványait, hogy vigyék az örömhírt az emberekhez, így küld minket is a szentmise végén: *Ite missa est, itt a küldetés ideje, menjetek!* Nem hagy minket egyedül, az Úristen velünk jön, erőt ad nekünk. Szentáldozáskor az isteni kenyeret, az Istenembert fogadtuk be, és arra törekszünk, hogy a mindennapokban Krisztushordo-zóvá váljunk, hogy minél igazabban és tisztábban átsugározzon rajtunk Krisztus szeretete bárhová megyünk.

Házasemberként hogyan tehetjük ezt meg?

A hitet nem úgy fogadjuk be, mint az agyunk számára szolgáló információkat. Sok olyan ember van, akik éveken át vettek részt hittanórákon, ministráltak, mégis elszakadnak Istentől. „Az Egyház nem prozelitizmussal [térítéssel], hanem „vonzással” növekszik,”⁴ és példaadás által.

¹ Szent J.H.Newman bíboros

² AL 183.

³ EG 9.

⁴ XVI. Benedek pápa, Homília a Latin-Amerikai és Karibi Püspökök V. Általános Konferenciája nyitó szentmiséjén „La Aparecida” kegyhelyen (2007. V. 13.), AAS 99 (2007), 437.

Krisztus jelenléte a házasság szentségében az egyháznak egy sajátos küldetését hozza létre: az otthon templommá lesz. Megvalósul az egyház kicsiben. Eredetileg így jött létre az egyház: a pogány légkörben a családok házai voltak azok a helyek, ahol a kereszténységet megélték. A pogányokat megérintette: „Nézzétek, mennyire szeretik egymást.”, és ezeknek az otthonoknak a vonzásába kerültek. Egyre többen jöttek és kevésnek bizonyult a hely, kibontottak egy falat, majd még mindig szűkösen voltak, és akkor a ház helyére egy templomot építettek. A templomnak az volt a neve, ami a családnak, aki korábban ott lakott. Az első templomnevek családnevek voltak. A jövőnek ugyanez az apostolkodási módja. Az Istentől elszakadt tömegtársadalomban az egyház jövője a házakban van – nemcsak szociológiai értelemben véve, hanem főleg azért, hogy a házasság szentségében az Úr köztünk lakik.

Az otthonunkban zarándokhely, kegyhely is van: ez a háziszentélyünk, ahol közösen imádkozunk. Van egy tabernákulum, azok vagyunk mi, mert Krisztus a házasság szentségében, ahol a nevében összejövünk ott van közöttünk.

Egy házaspár hivatása hasonlít Jézus és Mária hivatásához: gondoskodni arról, hogy a rájuk bízottak a mennyországba jussanak. Idetartoznak a gyerekeink, családtagjaink, barátaink, akikhez kötődünk, emberek, akikkel együtt dolgozunk, a baráti körünk, a gyermekeink játszótársai... Ezek mind a mi lelki gyerekeink, és őket is feladatunk magunkkal vinni az örök Atyához.

Első a saját család: nem nevelünk mozgalmi árvákat és özvegyeket. Sok jószándékú, tenni vágyó keresztény esik abba a hibába, hogy a másokért bevethető energiáit kizárólag, vagy főként az egyházköz- ségben, a szomszédban, de mindenképpen a saját otthona falain kívül használja fel. Otthon a gyerekzsivajban, a leterhelt, megfáradt házastárs mellett sokszor nehezebb helyt állni, mint távolabbi felebarátoknak segítséget nyújtani. Természetesen mindkét szolgálatra szükség van, de az otthoni, állapotbeli kötelességek előbbre valók.

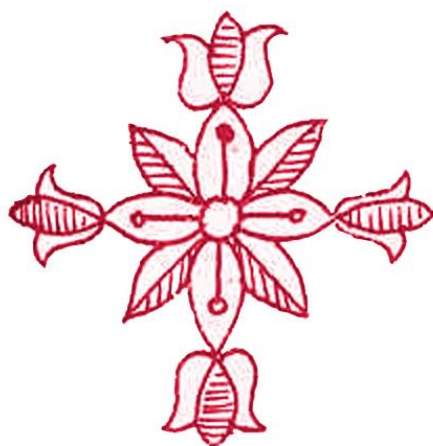
Házasságunk hatással van gyermekeink jövőjére, mint ahogy szüleink házassága is hat ránk. Mekkora felelősség, ha 2-5-7-9 gyerek viszi hétköznapijaink mintáját magával! Van ennél nagyobb küldetés? Nincs magányos bűn egy bűnös élet generációkon át hat, ugyanígy pozitívan is igaz: minden szent élet, szentségi házasság hat a környezetére térben és időben.

A létünk, az, hogy kik vagyunk, hol élünk, nagyban meghatározza a feladatainkat. A létapostolkodás nem jelent semmittevést, hanem figyelmes, szeretetteljes jelenlétet igényel. Szavainknál többet árul el hitünkről az, ahogyan dolgozunk, ahogyan beszélünk munkatársainkkal, családukról, életünkről, vetélytársainkról, ellenségeinkről. Tartsuk a kapcsolatot, és mélyítsük el a barátságot, ahol lehet. Vegyünk részt a másik ember életében, és engedjük, hogy mások is részt vehessenek a mi életünkben. Ne tartsunk prédikációkat! Az élet a legjobb tanulóiskola. Itt látjuk meg, hogy hol vannak a problémák, kérdések, és meglátjuk, mit lehet tenni és mit nem. Az apostolkodásban a siker nagymértékben attól függ, hogy megértjük-e egymást. Ez nehéz munka! Az apostolkodásra való küldetésünket életformává alakítjuk, így az ember mindig apostolkodik.

A hitünk hirdetésének az előfeltétele a megbízhatóságot, szeretetet sugárzó légkör, atmoszféra, amely lényünkből és az otthonunkból árad. „Ha szeretet nincs bennem, csak zengő érc vagyok, vagy pengő cimbalom.” (1 Kor, 13). Pál apostol figyelmeztet, hogy bármekkora hősie tett sem ér semmit, ha nem a szeretet az indítórugója. Aktualizálhatjuk is a szeretethimnusz: szervezhetek akárkkora közösségi összejövetelt, adománygyűjtést, kölcsönadhatom az autómát és minden pénzemet, ha szeretet nincs bennem, mit sem használ nekem. De megfordítva: a legkisebb tett is hatalmas érték a Mennyei Atya szemében, ha szeretetből hajtották végre. Egy fekvő, magatehetetlen ember is a szeretet tettét hajtja végre, ha szenvedését szeretettel viseli és másokért felajánlja. Jézus azonosítja magát minden emberrel, akin segítünk. „Amit eggyel is tettetek a legkisebbek közül, velem tettétek.”

Könnyen elcsüggedhetünk: olyan nagy feladatot bízott ránk Isten, és mi olyan gyengének, alkalmatlannak éljük meg magunkat. A nagy társadalmi folyamatokra, politikai, ideológiai áramlatokra, amelyek a mi hatáskörünkön kívül esnek, csekély befolyásunk van. Viszont a szűk környezetünkben igenis sokat tehetünk, „oázisokat” tudunk létrehozni, ahol a meghatározó légkör tiszta és egészséges, együttérző és támogató, ahova lehetséges betérni, feltöltődni, megpihenni a sivatagi vándoroknak is.

Mely közös értékünket tudjuk a világnak mutatni?

Hogyan válhatunk Istenre mutató jellé?

